

БЮРО ГАЗЕТНЫХ ВЫРЕЗОК

(3-й год существования)

Агентства „СВЯЗЬ“ при НКП и Т СССР

Ст. Гостинный двор, уг. Варварки и Хрустального пер.
Помещ. № 78—79, 2 этаж. Тел. 4-96-80.

№ ДЕЛА

№ Вырезка из газеты

Робытник

Полтава от 22 / XII 1926 г.

РІК ЖИВОЇ ГАЗЕТИ.

(На ювілеї в клубі ім. Енгельса).

Святкує свою першу річвицю найзободенніший з драмгуртків клубу ім. Енгельса:

— Жива газета „Кузня Культури“.

Простору залу клубу переповнено, навіть у проходах стоять Переважно — молодь.

Спочатку, для годиться ювілейний промовлял. Обрано президію з 10 представників культустанов, об'єднань молоді й т. ін. Далі коротенька доповідь — підсумки річного існування живої газети.

Молодій ювілянтці є на що скинути оком в пройдену шляхові. Вільні за 20 постановок викували завзяті „свалі“! Склад співробітників газети — пролетарська молодь, переважно з виробничих профспілок, що їх об'єднує клуб.

Перебігають в доповіді й натяки на деякий підупад дисципліни серед газетарів, на ознаки хитання в справі керівництва газетою. Всього було: й перемог і зупинок.

Прикінання від організації починаються з дружнього слова до живої газети — від газет друкованих, „Робітника“ й „Більшовика Полтавщини“. Вони висловили іменинику своє щире побажання вдало здійснювати надалі ще головні завдання ралейських газет взагалі: — найтіснішому єднанні з робітничою масою „кувати“ на своїх „сторінках“ добрі вироби, пролетаріятів на користь та приклад, — й од-

ночасно болюче підклинювати всіляких шкідників ралейського будівництва, ворогів нового побуту..

Кінець урочистої частини.

Розгортається щедрі демонстрація досягнень ювілянтки, живогазетних статтів, що їх втілено в форму видовищ. Глядачеві, так би мовити, дають наочно перечитати виживлені „вирізки“ з примірянків „Кузні“ за цілий рік.

Колись вважалося за „хороший тон“ на ювілейних святах лише приємно лоскотати самолюбство героя дня, вперто заплющуючи очі на героєві прогріхи, або недоліки. Ми так не робимо — й перш за все тому, що й складі живих газетарів є здібні, бадьорі молоді сили, що можуть і хочуть робити, як найкраще. Газету треба тільки поставити на вірні рейки, дати їй вмілого машиніста-керівника, а рушити повною ходою вона й сама зуміє..

В чому ж хитби ювілянтки?

По перше — матеріял майже цілком перейнято з московської „Синьої Блузи“. Оригінального, свого „краплиночка. Аджеж з єдиних лише перелікувань чужого не складені газети! Не можна-ж годувати нашого глядача тільки „япотниками“, ярославським жанром та столичними російськими виробами, в той час, коли стільки є місцевих, полтавських злободенних пи-

тань та фактів, що так і просяться на шпальти живої газети, так і лізуть з усіх закутків підприємств, установ, робітничого житла, клубу, вулиць...

По-друге: не треба забувати що живогазетний матеріял мусить бути перш за все свіжим. Газета (хоч і жива) — не архів: не можна пхати в неї твори торішні та позаторішні!

Далі, раніш, чим пустити матеріял в масу, треба редакторів — керівників пильно виправити, прочистити його, чітко організувати текст, слово й рухи. З цим, на жаль, тут не все гаразд. Де-які речі виконали в цілком сирому, навіть малонаписменному вигляді (частушки й инше), де-які п'єски й статті надивовижу легковажні й необмірковані з ідеологічного боку. Така от, наприклад, недоладна спроба на спецожерство, під незграбною назвою „Спекуляцію и волокиту по (?) учреждению, (а може геть з установи?) волоки ты!“, зі вставками серцеципливих шматочків з... „Баядерки“, без зміни в них жодного слова. Автор цього твору — нехай вславиться! — місцева пишмашиністка тов. Воровська.

Остатнє й важливіше зауваження: не видко відповідної роботи керівника, вистирливого вивчання газетарів, еконавців, уважного догляду за ними. Де хто нівчить російську мову, неписьменно вимовляє слова й фрази, робить помилкові звороти, наголоси — шкереберть, вносить у виконання якийсь чудернацький „акцент“, що такого й в природі немає! Розі теж не завжди твердо знають, вступають з

запінненням, иноді плутають. Вийшла навіть прикра й довгенька така записка в одній сцені.

Багато чого проморгав редактор-керівник т. Брагілевський за минулий рік. Ого й трапляється, що де хто в масі глядачів починає взагалі з посмішкою ставитися до живих газет, „Синіх Блуз“. — Не „Блуза“ це, — глузують доморобні гострослови, — а буза..

Цілком не вірно!

Це-лише тимчасові помилки, наслідки недбайливости керівників. Виправити їх завжди легко.

Вірні ліки проти них: старанне вивчення справи, вперта робота живих газетарів над собою, енергійне само вдосконалення, завчасна підготовка злободенних місцевих тем матеріялі, силами літературних гуртків, пером окремих вмілих авторів. А перш за все, потрібний досвідчений, відданий своїй справі редактор-керівник. Віда нього — „все качества“.

Ось ті керівничі віхи, що по них мусить накреслити жива газета-ювілянтка шлях — свого другого року існування. Шлях до всебічного поліпшення, до бездоганного опанування так своїми сценічними виробами, як і увагою та визнанням масового споживача — робітника.

Час добрий в дальшому розвитку, товариші!

Г. Шиянський.